

Evaluering nok engang

Evalueringsrapporten om psykologiuddannelserne gav genlyd i pressen. Ikke så underligt, da uddannelserne blev udsat for en massiv offentlig kritik, fremsat af Evalueringscentret under Undervisningsministeriet og en styregruppe, nedsat i anledning af evalueringen.

Nu melder centerchef Christian Thune fra Evalueringscentret sig igen med en offentlig omtale af rapporten og mener i forrige nummer af Psykolog Nyt, at der er tale om en „veldo-kumenteret og velargumenteret rapport“.

Det er muligt, at Christian Thune har sine egne definitioner på dokumentation, men det er et faktum, at det er de færreste oplysninger i rapporten, der er dokumenteret efter de almindelige spilleregler ved undersøgelser og evalueringer. Således får vi fx aldrig at vide, på hvilket grundlag det konkluderes, at vi ikke laver opfølgninger på evalueringer, at vi ikke kender den psykologiske profession og ikke er internationalt orienterede, at vi har en uklar organisering, at der er behov for ekstern hjælp til at sammensætte vores pensum, eller at vi ikke samarbejder nok med eksterne institutioner.

På flere punkter har vi endda skriftlig dokumentation for det modsatte, eksempelvis en forskningsevaluering (utilstedeligt kort omtalt i sidste nummer af Psykolog Nyt), der

konkluderede, at uddannelserne var ganske gode til at bringe psykologien i anvendelse. Den manglende dokumentation bliver desto mere kritisk, når Evalueringscentret og Styregruppen gentagne gange er gjort opmærksomme på miseren.

I Århus så vi frem til den eksterne evaluering og den debat, der kunne have været resultatet heraf. Tro det eller lad være: Vi havde bl.a. læst en tilsvarende evaluering af jurauddannelserne og syntes godt om resultatet.

Første fase af evalueringen forløb da også ganske udmærket, idet vi i forbindelse med udarbejdelse af en selvevalueringsrapport mere systematisk end i det daglige fik lejlighed til at reflektere over væsentlige sider af vores virksomhed. Det var en frugtbar og givtig proces.

I anden fase fik vi bl.a. besøg af styregruppen og blev siden præsenteret for et rapportudkast. Denne fase var knap så konstruktiv. Set i bakspejlet var det ganske umuligt at vriste Styregruppen og Evalueringscentret ud af de vildfarelser, de havde gerådet sig ud i.

I dag står vi så med en rapport, som set ud fra planlægningsmæssige og pædagogiske overvejelser er ganske umulig at anvende.

Rapporten bygger således på et fejlskøn af uddannelsernes virkelighed, idet den ikke tager hensyn til de

vilkår, uddannelserne fungerer under. Psykologiuddannelserne er vurderet i forhold til ideale omstændigheder, som ikke af de bevillende myndigheder gives landets psykologiuddannelser i øjeblikket.

Man foreslår eksempelvis at nedsætte holdstørrelsen på de første semestre, fordi man skal være opmærksomme på undervisningsformerne. Få sider senere foreslår man at indføre superviseret klientkontakt på kandidatuddannelsen; en undervisningsform, der er noget nær det dyreste, man kan forestille sig. Hvis vi tog konsekvensen af alle forslag i rapporten, ville instituttet stå med et dundrende økonomisk underskud i løbet af få år. Resultatet er samtidig, at man sidder tilbage med en massiv oplevelse af dårligdom til trods for, at 90 procent af uddannelsen ifølge rapporten må anses for at være mindst tilfredsstillende!

Dette og meget mere har institutleder Boje Katzenelson og undertegnede kommenteret i en længere redegørelse under overskriften „Psykologievalueringen dumpet“, en kommentering som bakkedes 100 procent op af lærergruppen, og som også er tilsendt Psykolog Nyt for længe siden, men endnu ikke omtalt heri. Enhver er velkommen til at rekvirere dette skrift på studieadministrationen på Psykologisk Institut (tlf. 89 42 49 70).

På Psykologisk Institut arbejder vi

DEBAT

ufortrødent videre ud fra vores selv-evaluering. Gennem årene har vi konstant overvejet, hvordan fremtidens uddannelse skal se ud – bl.a. på årlige internatmøder for lærergruppen – og justeret uddannelsen i overensstemmelse hermed. Det har vi naturligvis tænkt os at fortsætte med.

En naturlig forlængelse af de aktiviteter, der er foregået gennem årene, er udvidelse af vores klinikvirksom-

hed eller samarbejde mellem forskning og praksis, som det blev sagt på konferencen om „Fremtidens uddannelse“ for nylig. Det er der behov for i et moderne universitetsstudium. Vi er blot nødt til hele tiden at være realistiske og udforme fremtidens uddannelse i lyset af de økonomiske og administrative rammer.

Hvis Evalueringscentret og Styregruppen har tænkt sig at hjælpe os

til at få hævet vores økonomiske tilskud eller nedsætte antallet af studerende uden økonomiske konsekvenser, ser vi da frem til dette saglige bidrag frem for at blive overdænget med massiv kritik og antydninger af problemer, som vi ikke har.

*Ole Steen Kristensen
er cand.psych. og studieleder på
Psykologisk Institut,
Aarhus Universitet.*